

Hồi 38

Tâm Sự Miên Man Tình Khó Dứt Kiếm Khí Cầm Cầm Họa Chưa Tan

T

rong lúc gây cản, Lịch Thắng Nam đột nhiên ngừng bước, trở tay đánh ra một chiêu, thi triển công phu Phất vân thủ đoạt kiếm của Băng Xuyên thiên nữ.

Cả ba người đều có khinh công cao cường, hễ cất bước thì như tên bay khỏi cung, muốn chạy ngang như nàng không khó, nhưng khó hơn là thu phát tùy tâm, trong khoảng sát na mà có thể kìm lại, hai vợ chồng Đường Kinh Thiên vẫn chưa đạt đến cảnh giới ấy.

Băng Xuyên thiên nữ không ngờ Lịch Thắng Nam đang chạy thì đột nhiên ngừng lại, nàng đang phóng về phía trước thì Lịch Thắng Nam đã nắm trúng chiêu kiếm của nàng, Băng Xuyên thiên nữ chỉ thấy một niềm lực mạnh mẽ, lại thêm nàng đang xông về phía trước, thế là mất đà chồm người về phía trước, suýt nữa đã ngã xuống! chiêu thế Phất vân thủ của Lịch Thắng Nam trong nhu có cương, đó là công phu tay không đoạt binh khí lợi hại nhất, dù cho là người có võ công cao cường, bị ngón tay của nàng chạm phải thì binh khí cũng sẽ rơi ra khỏi tay! Nhưng cây bảo kiếm của Băng Xuyên thiên nữ thì khác với bất cứ loại binh khí nào bởi vì nó được chế từ loại hàn ngọc vạn năm trong hố băng, thân kiếm và chui kiếm hợp thành một thể, Lịch Thắng Nam đã luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ tám, nhưng nàng vẫn không chịu nổi luồng khí âm hàn từ thanh kiếm phát ra, có điều giờ đây nàng sử dụng Phất vân thủ chứ không phải Tu la âm sát công, nàng đột nhiên chạm phải hàn ngọc vạn năm, tuy có thể chịu đựng nổi nhưng máu chảy chậm lại, vì thế công lực không khỏi giảm ba phần.

Vả lại loại hàn ngọc vạn năm rất trơn, hầu như là vật hữu hình mà vô chất, Băng Xuyên thiên nữ đã dùng quen nên đương nhiên phát huy tự nhiên, Lịch Thắng Nam thì không thể. Võ công của Băng Xuyên thiên nữ chỉ hơi kém nàng, Băng Xuyên thiên nữ vừa mất đà thì dùng trọng thân pháp ổn định thân hình, rồi nàng trở chui kiếm, chém ngược trở lại! Lịch Thắng Nam bất ngờ thi triển công phu Phất vân thủ, vừa đánh ra một đòn đã thành công nhưng vẫn chưa thể đoạt

kiếm của Băng Xuyên thiên nữ thì bất đồ cả kinh, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, cây thanh đồng kiếm của Đường Kinh Thiên đã chém tới một chiêu Loạn bì phong, một thanh kiếm mà tự nhiên hóa thành mấy mươi thanh kiếm, đâm tới nàng từ bốn phương tám hướng! May mà Lịch Thắng Nam biết nhiều loại võ công, có thể tùy cơ ứng biến, trong lúc tính mạng nguy ngập thì thi triển Thiên la bộ pháp chui ra khỏi màn kiếm quang.

Nhưng như thế thì nàng đã khéo quá hóa vụng, đường rút lui đã bị Đường Kinh Thiên chặn lại, Băng Xuyên thiên nữ cũng mau chóng triển khai Băng xuyên kiếm pháp, bên trái đánh một chiêu Vạn lý phi sương, bên phải đánh một chiêu Thiên Sơn lạc diệp. Kiếm khí trùng trùng quét tới, bao vây Lịch Thắng Nam đến nỗi gió mưa không lọt! Lịch Thắng Nam cả giận, thầm nhủ: “Hay thật, ta nể mặt Thế Di ca, chẳng qua chỉ trêu các người một phen mà các người lại muốn liều mạng với ta!” đang lúc kịch chiến chợt nghe từng một tiếng, Lịch Thắng Nam đã rút cây bảo kiếm của mình ra, thanh kiếm này mỏng như cánh ve, tên gọi Tài vân, sắc bén hơn Du long kiếm rất nhiều! Tài vân kiếm và Băng phách hàn quang kiếm chạm nhau, cả hai thanh kiếm là vật hiếm có, một tiếng tung vang lên, cây Băng phách hàn quang kiếm tỏa ra một vòng ánh sáng màu xanh, Lịch Thắng Nam chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ kiếm truyền vào, đâm thẳng vào lòng bàn tay, cả hai người đều giật mình, may mà hai thanh bảo kiếm chẳng hề tổn thương.

Lịch Thắng Nam thi triển cả hai thanh bảo kiếm, tay trái thì cầm Du long kiếm, tay phải thì cầm Tài vân kiếm, uy lực không gì bì được, Băng Xuyên thiên nữ có bảo kiếm nên có thể chống đỡ được, còn Đường Kinh Thiên thì bất đồ thối lui từng bước.

Lịch Thắng Nam cả mừng đang định vọt ra khỏi vòng vây, Đường Kinh Thiên đột nhiên chỉ cây trường kiếm vạch một vòng tròn, cây bảo kiếm của Lịch Thắng Nam rõ ràng có thể chặt gãy cây thanh cương kiếm, nhưng không biết thế nào mà khi chạm nhau, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, bảo kiếm của Băng Xuyên thiên nữ cũng quét tới, chiêu số của nàng thì cũng giống như chồng, chẳng qua một chính một phản, cả hai luồng kiếm quang hợp vào nhau, nhốt Lịch Thắng Nam ở giữa.

Té ra Đường Kinh Thiên đã sử dụng Đại tu di kiếm thức, bộ kiếm thức này công thủ đều có, nếu dùng phòng thân thì càng kín kẽ hơn, dù gặp phải người có võ công cao hơn mình một bậc cũng không đến nỗi bại. Võ công của Lịch Thắng Nam hời hợt hơn Đường Kinh Thiên, lại nhờ có hai thanh bảo kiếm, nếu đơn đả

độc đấu thì trong vòng mười chiêu đã có thể thoát hiểm, trong vòng ba mươi chiêu có thể phá được Đại tu di kiếm thức, trong vòng năm mươi chiêu có thể đả thương Đường Kinh Thiên. Nhưng giờ đây lại có thêm Băng Xuyên thiên nữ, cả hai vợ chồng cùng sử dụng Đại tu di kiếm thức, phối hợp đến mức kín kẽ, thế là Lịch Thắng Nam tuy có hai thanh bảo kiếm nhưng chẳng thể nào thoát được.

Vợ chồng Đường Kinh Thiên song kiếm hợp bích càng đánh càng gấp, Lịch Thắng Nam thầm kêu khổ, nhủ rằng: “Chắc là Thế Di đang chờ mình. Đương nhiên chàng có thể đến đây, nhưng mình đã không nghe lời chàng, lại phải nhờ chàng giải vây thì mình còn mặt mũi gì nữa!” đang lúc nguy cấp thì nàng nẩy ra diệu kế, trong lúc kịch chiến Lịch Thắng Nam đột nhiên để lộ sơ hở, Đường Kinh Thiên thầm cười, kế dụ địch của người làm sao có thể giấu nổi ta!” thế là tương kế tựu kế, cây thanh đồng kiếm vẽ ra một đóa kiếm hoa, tựa trái nhưng lại đánh phải, soạt một tiếng, đã đâm vào huyết ngọc hoành dưới be sườn của Lịch Thắng Nam, cũng trong lúc này, cây bảo kiếm của Băng Xuyên thiên nữ cũng đã chém ngang tới, cả hai vợ chồng đều nhủ thầm: “Dù ả yêu nữ nhà người võ công cao gấp mười lần nhưng cũng khó tránh khỏi chiêu này!” nào ngờ Lịch Thắng Nam có mặc ngọc giáp trên người, chỉ nghe soạt một tiếng, cây kiếm của Đường Kinh Thiên đâm trúng nàng, nhưng chợt thấy tay nhẹ hẫng, té ra nhân lúc chàng không kịp thi kiếm biến chiêu, Lịch Thắng Nam đã dùng cây Du long kiếm bên tay trái gạt bảo kiếm của Băng Xuyên thiên nữ ra, tay phải dùng Tài vân kiếm chém gãy cây thanh đồng kiếm của Đường Kinh Thiên.

Lịch Thắng Nam thoát khỏi vòng vây, cười rằng: “Đường thiếu chủ môn, xin thứ tôi không thể chịu theo!” nào ngờ cười chưa dứt thì nghe một tiếng quát lạnh lẽo vang lên: “Đứng lại cho ta” tiếp theo là Đường Kinh Thiên kêu lớn: “Cha!” Lịch Thắng Nam cả kinh, khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy dưới trăng có hai người, người đàn bà tựa như Phùng Lâm, người đàn ông râu dài ba chòm, tướng mạo uy nghiêm trông khoảng năm sáu mươi tuổi, cả hai bên đứng cách nhau khoảng nửa dặm, nhưng tiếng quát của ông ta thì to tựa chuông đồng, chấn động cả lỗ tai của Lịch Thắng Nam. Đường Kinh Thiên kêu ông ta là cha, người đàn ông đương nhiên là chủ môn của phái Thiên Sơn Đường Hiểu Lan. Số là lần này Đường Hiểu Lan không tham gia đại hội Mang Sơn, nhưng ông ta lại rất lo, bởi vậy không đợi Thống Thiên thượng nhân cho người đến mời thì đã cùng vợ xuống núi quay trở lại Trung Nguyên, nghĩ rằng chẳng may phía chính phái thất bại thì ông ta sẽ hện quyết chiến đơn đả độc đấu với Mạnh Thần Thông.

Vừa khéo đêm nay vợ chồng Đường Hiểu Lan tá túc ở một ngôi chùa trên núi, nửa đêm thanh vắng ông ta nghe tiếng Thiên Sơn thần mãng xé gió thì vội vàng chạy ra xem thì thấy Đường Kinh Thiên bại trận, lại thấy cây Du long kiếm trong tay Lịch Thắng Nam, dù Đường Hiểu Lan giỏi kìm nén đến mức nào cũng không khỏi dùng dằng cả giận! Lịch Thắng Nam chỉ mới luyện được nửa bộ bí kíp võ công, vả lại vẫn còn chưa đại thành, biết rằng đó là Đường Hiểu Lan thì làm sao dám chống cự! Nàng cậy mình khinh công cao siêu, Đường Hiểu Lan quát nàng đứng lại thì nàng chạy càng nhanh hơn. Ông ta nhú mày nói: “Anh muội, muội hãy bắt ả yêu nữ lại hỏi tại sao đoạt bảo kiếm trấn sơn của chúng ta, có mối thâm thù đại hận gì với phái Thiên Sơn?” Đường Hiểu Lan tuy cả giận nhưng ông ta là một chưởng môn, và lại là một người đàn ông thì làm sao có thể đích thân bắt một thiếu nữ cho nên chỉ đành bảo vợ mình ra tay.

Phùng Anh mỉm cười nói: “Đại ca đừng nội giận, ả này có thể đoạt bảo kiếm trong tay Kinh Thiên, võ công cũng đã hiếm có, muội bắt ả lại thì huynh cứ hỏi nhưng đừng làm khó ả”. Lịch Thắng Nam đang chạy nhanh như gió thì chợt nghe có tiếng gió lướt lên, đột nhiên có một bóng trắng lướt qua người mình, khi nhìn kỹ lại thì Phùng Anh đã chặn đầu nàng.

Lịch Thắng Nam không lạnh mà rung, thầm nhủ: “Nếu bà ta bất ngờ đâm một kiếm ở sau lưng, mình đâu còn mạng?” nhưng nàng đã tưởng Phùng Anh là Phùng Lâm, lại nghĩ rằng: “Khinh công của Phùng Lâm tuy hơn mình, nhưng bản lĩnh chân thực chưa chắc hơn mình được bao nhiêu, mình có hai thanh bảo kiếm trong tay, tốt xấu gì cũng phải thử một phen còn hơn là để họ bắt!” Phùng Anh cười: “Tiểu cô nương, đừng chạy nữa, trả Du long kiếm lại cho ta, hãy quay lại trò chuyện với bọn ta một lúc, chỉ cần người nói rõ thì bọn ta sẽ không làm khó người”. Lịch Thắng Nam nói: “Được, trả bảo kiếm lại cho bà!” đột nhiên đánh ra một chiêu Bạch hồng quán nhật, cây Du long kiếm đâm thẳng vào ngực Phùng Anh, nàng còn sợ khinh công của đối phương quá giỏi, một kiếm đâm không trúng, cây Tài vân kiếm ở tay bên phải cũng đánh ra một chiêu Phong quyện lạc hoa, chém vào hai chân của Phùng Anh, nếu Phùng Anh thi triển công phu tay không đoạt binh khí thì chắc chắn phải chồm người về phía trước, ngực sẽ bị cây Du long kiếm đâm qua; nếu bà thi triển khinh công thì phải vọt người lên, lúc đó hai chân cũng bị chém đứt. Lịch Thắng Nam xuất kiếm như điện, tưởng rằng Phùng Anh khó thoát chết, ít nhất cũng phải bị thương, nào ngờ nàng nghĩ chưa dứt thì trước mắt chợt có một bóng trắng, không biết hai thanh kiếm đã bị thứ gì giữ chặt, một luồng lực đạo trong nhu có cương tựa như đang kéo cổ tay nàng, khiến cho hốc khẩu của nàng đau nhói. Lịch Thắng Nam kinh hoảng, vội vàng lia

hai thanh kiếm, thi triển thân phân Kê tử phiên thân, lộn ngược ra sau ba trượng, chỉ nghe hai tiếng soạt soạt vang lên, hai mảnh vải trắng trên không trung bay xuống, lúc đó Lịch Thắng Nam mới biết Phùng Anh vừa mới phất ống tay áo giữ chặt bảo kiếm của nàng.

Phùng Anh nhú mày nói: “Tuổi còn nhỏ mà lại hiểm trá như thế, nếu không phải là ta, chỉ e đã bị người đâm thủng hai lỗ trên người!” Đường Kinh Thiên kêu lên: “Mẹ, ả yêu nữ này ác độc vô cùng, mẹ đừng khách sáo với ả!” Phùng Anh tuy không bị thương nhưng với nội công mấy mươi năm của bà ta, thi triển công phu tuyệt đỉnh Lưu vân phi tự mà chẳng thể đoạt được bảo kiếm của Lịch Thắng Nam thì không khỏi bất ngờ. Lòng thầm nhủ: “Mình chưa xuống núi không đầy mười năm mà trên giang hồ lại có nhiều nhân vật lợi hại như thế, đúng là hậu sinh khả úy”. Rồi bà ta không dám khinh địch, tiện tay bẻ một cây liễu đánh soạt một tiếng vào cổ tay của Lịch Thắng Nam! Lúc này Lịch Thắng Nam mới biết bà ta là Phùng Anh, trong lòng tuy sợ nhưng vẫn vậy mình có hai thanh bảo kiếm, thầm nhủ: “Hai vợ chồng họ cùng nổi danh như nhau. Đường Hiểu Lan ngại thân phận nên chắc không liên thủ với vợ tấn công mình, mình có hai cây bảo kiếm trong tay, không tin chẳng địch nổi cành liễu của bà ta”. Nào ngờ từ nhỏ Phùng Anh đã được chân truyền của Thiên Sơn nữ hiệp, nay đã gần sáu mươi tuổi, công lực đã đến mức lưu hỏa thuần thanh, tuy chỉ cầm một cành liễu nhưng đã hơn bất cứ loại binh khí nào.

Lịch Thắng Nam tay trái giơ ngang kiếm hộ thân, tay phải lia cây Tài vân kiếm trong không trung, chém vào cành liễu, chỉ nghe soạt một tiếng, mu bàn tay của Lịch Thắng Nam đã bị trúng một roi, nhưng nàng chỉ chém rụng được hai chiếc lá trên cành cây liễu.

Phùng Anh cũng giật mình, chiêu này của bà ta vốn là đánh vào hõ khẩu của Lịch Thắng Nam buộc nàng phải buông kiếm, nhưng lại đánh trúng vào mu bàn tay, vả lại đã đánh liền ba chiêu mà Lịch Thắng Nam đều tránh được. Số là Lịch Thắng Nam vừa cảm thấy không ổn thì lập tức sử dụng Thiên la bộ pháp, cho nên Phùng Anh cũng chẳng làm gì được nàng.

Phùng Anh thầm nhủ: “Chả trách nào mà ả này đoạt được bảo kiếm của Kinh Thiên, võ công quả nhiên hơi quái dị, cả mình cũng không nhận ra lộ số của ả. Xem ra phải đánh trên mười chiêu mới được”. Lịch Thắng Nam vừa đánh thanh kiếm ra chợt cảm thấy ở đầu kiếm tựa như có một luồng lực đạo ngược lại dẫn ra ngoài, cây Du long kiếm suýt nữa rơi khỏi tay, Lịch Thắng Nam cả kinh vội vàng

lia cây Tài vân kiếm chém vào cành liễu, hóa giải tình thế nguy hiểm cho Du long kiếm.

Chỉ thấy Phùng Anh múa cành liễu như con linh xà chỉ đông quét tây, phiêu hốt bất định, khiến Lịch Thắng Nam phải luống cuống không biết bà ta sẽ đánh từ hướng nào, cây bảo kiếm vừa bị cành liễu giáng vào thì Lịch Thắng Nam bất đồ lạnh mình! Té ra Phùng Anh đang thi triển tâm pháp nội công ảo diệu nhất, bà ta dùng tự quyết chữ niêm (dán) để đoạt bảo kiếm của Lịch Thắng Nam, nhàn liễu cứ đảo theo mũi kiếm của Lịch Thắng Nam, vừa có cơ hội thì lại phát lên lưng kiếm, may mà Lịch Thắng Nam có hai thanh bảo kiếm, cây kiếm bên trái gặp nguy thì cây kiếm bên phải đến cứu, cây kiếm bên phải gặp nguy thì cây kiếm bên trái đến cứu, nếu chỉ có một thanh kiếm thì đã sớm bị bà ta đoạt, đánh được mấy mươi chiêu thì Lịch Thắng Nam đổ mồ hôi ròng ròng, chỉ còn có thể chống đỡ chứ chẳng phản đòn được. Nhàn liễu của Phùng Anh không ngừng đánh vòng tròn, vòng tròn càng lúc càng thu nhỏ, chỉ trong chốc lát Lịch Thắng Nam cảm thấy không thể thi triển được hai cây kiếm nữa, toàn thân bị cành liễu bao vây.

Lại nói khi Kim Thế Di đến nơi thì thấy Lịch Thắng Nam đang khổ đấu với Phùng Anh, còn Đường Hiểu Lan thì đứng trên sườn đồi, chàng thất kinh. May mà khinh công của chàng cực kỳ cao cường, tương đương với vợ chồng Đường Hiểu Lan, chàng vừa thấy hai người thì lập tức nấp vào chỗ khuất; còn Đường Hiểu Lan thì cũng đang chú ý đến cuộc đấu, cho nên vẫn không phát giác ra Kim Thế Di.

Kim Thế Di thầm kêu khổ, nhủ rằng: “Nếu mình muốn cứu nàng thoát hiểm, cố gắng vẫn có thể làm được, nhưng như thế thì khó thoát khỏi tai mắt của bọn họ. Nếu muốn ngấm giúp đỡ thì không thể được, làm thế nào đây?” chàng vừa nghĩ thì chợt nghe cách đó mấy trượng tựa như có tiếng loạt soạt, Kim Thế Di nhìn kỹ thì thấy có hai người đang ẩn thân trong bụi cỏ, chỉ lộ ra một nửa bên hông, Kim Thế Di nhìn kỹ, vì hai người này có thân hình đặc biệt, cuối cùng chàng đã nhận ra đó là Qui Tàng Tử và Thích Đạo An.

Hai người này trị thương ở một sơn động gần đây, lúc này thương thế đã giảm quá nửa, bọn chúng cũng nghe thấy tiếng chém giết nên ra đến đây, tưởng rằng hai người Chung, Lý bị bao vây, không ngờ lại phát hiện vợ chồng Đường Hiểu Lan. Hai người này trước đây đã suýt mất mạng trong tay Đường Hiểu Lan, vừa thấy vợ chồng họ thì hoảng hồn nên nấp vào bãi cỏ, không dám thở mạnh! Kim Thế Di đang nghĩ cách cứu Lịch Thắng Nam thì chợt nghe Đường Hiểu Lan quát: “Là ai lén lút nấp ở đó?” Kim Thế Di cả kinh, chỉ thấy vợ chồng Đường Kinh

Thiên đã phóng tới chỗ Qui Tàng Tử là Thích Đạo An, té ra hai người này tuy nín thở nhưng khi nghĩ đến trận chiến năm xưa với Đường Hiểu Lan thì không khỏi run cầm cập, cũng ngay lúc này Phùng Anh cũng quát: “Sao còn chưa buông kiếm?” rồi càn liễu đánh một vòng, quán lấy chui kiếm du long. Lịch Thắng Nam làm sao chịu nổi, chợt cảm thấy đau nhói tim, hổ khẩu rách toạc, cây Du long kiếm trên tay trái đã bị Phùng Anh giật mất.

Khi Đường Kinh Thiên sắp tới nơi, Kim Thế Di chợt nảy ra một ý, chàng phóng vọt người lên, khoảng cách giữa chàng với hai người kia chỉ có mấy bước, chàng vừa vọt thì đã tới, nhanh như điện chớp giở Thích Đạo An dậy, tay trái nắm xương tỳ bà của y, tay phải lột mặt nạ của y mau chóng đeo lên mặt, rồi tiện tay chụp lấy Qui Tàng Tử, hai ngón tay cái chia nhau ấn vào huyệt đại chuy trên cổ của hai người.

Kim Thế Di thực hiện động tác liền một mạch, Đường Kinh Thiên chợt thấy có một bóng đen nhảy tọt ra thì thất kinh, chỉ nghe vù một tiếng, Kim Thế Di đã giở Thích Đạo An và Qui Tàng Tử phóng vút qua đầu chàng.

Lúc này đã nửa đêm, tuy có trăng nhưng trời cuộc cũng không sáng bằng ban ngày, Kim Thế Di lại mang mặt nạ, Đường Kinh Thiên chỉ thấy một bóng đen, chàng ta nằm mơ cũng không ngờ đó là Kim Thế Di.

Phùng Anh đánh một chiêu đắc thủ, bà ta lia càn liễu, ném cây Du long kiếm ra cách đó hơn mười trượng, rồi lại giật luôn bao kiếm, Lịch Thắng Nam hoảng hồn phóng vọt người lên, Phùng Anh lại vung càn liễu soạt một tiếng, đã đánh trúng vào huyệt chí đường ở bối tâm của nàng.

Lịch Thắng Nam có mặc ngọc giáp hộ thân, vừa nghe tiếng gió lướt ở sau lưng thì lập tức thi triển công phu Điền đảo huyết đạo, dù như thế nhưng Phùng Anh đã dồn nội gia chân lực vào càn liễu, tuy là một càn liễu mềm mại nhưng trở nên cứng rắn hơn cả phán quan bút, Lịch Thắng Nam bị bà ta điểm trúng thì đau đến nỗi hai mắt tối sầm, loạng choạng chạy được thêm mấy bước nữa.

Phùng Anh quát: “Người chạy cũng không thoát được đâu, hãy mau theo ta”. Bà ta đã nhắm thẳng vào huyệt chiêu hồn ở sau mang tai của Lịch Thắng Nam, chỉ cần điểm nhẹ thì Lịch Thắng Nam sẽ lập tức hôn mê, nhưng chỉ vì một chút từ bi, tiếc cho võ công của Lịch Thắng Nam cho nên càn liễu đã chỉ vào huyệt đạo mà vẫn chưa điểm xuống.

Trong khoảnh khắc ấy, chỉ nghe mấy tiếng vù vù vang lên, té ra Kim Thế Di đã dùng hai tên tù binh làm vũ khí ném về phía Phùng Anh. Phùng Anh đã biết

Kim Thế Di nhảy ra khỏi bụi cỏ, nhưng bà không ngờ rằng chàng đến nhanh như thế, không khỏi giật mình thán nhủ: “Chả lẽ là Mạnh Thần Thông?” khi Kim Thế Di ném Thích Đạo An và Qui Tàng Tử tới thì cũng đã giải huyết đạo cho bọn chúng, cả hai người này đang lúc nguy cấp mà thấy tay chân linh hoạt, không hèn mà đều thi triển tuyệt kỹ bình sinh, Thích Đạo An đang lơ lửng trên không, võ xuống một chuồng, cành liễu của Phùng Anh đã chĩa thẳng vào huyết hôn huyền ở phía mang tai của Lịch Thắng Nam, bị chuồng phong của y quét qua một bên, võ công của Phùng Anh đã đạt đến mức lưu hỏa thuần thanh, bà ta chỉ lia nhành liễu thì đã điểm vào mạch môn của Thích Đạo An, soạt một tiếng, cành liễu của Phùng Anh đã bị gãy thành hai đoạn, còn Thích Đạo An thì tựa như con diều đứt dây bồ nhào xuống đất. Té ra tuy y đã bị điểm trúng huyết đạo nhưng cũng đã chụp trúng cành liễu, trước khi nội lực tan biến đã bẻ gãy cành liễu của Phùng Anh.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Qui Tàng Tử vung cây phát trần, quán lấy nửa cành liễu của Phùng Anh. Phùng Anh dùng lực kéo ra ngoài, cành liễu cong như cây cung rồi bật ngược trở ra, Qui Tàng Tử làm sao có thể chịu nổi, hổ khẩu tê rần, cây phát trần rơi xuống đất, vai đã bị cành liễu đâm một lỗ, Qui Tàng Tử cũng ngã xuống, chẳng hề nhúc nhích nổi.

Những chiêu ấy tuy diễn ra nhanh như chớp nhưng chỉ trong chớp mắt thì Kim Thế Di đã cứu được Lịch Thắng Nam ra khỏi nguy hiểm. Đường Hiểu Lan đứng nhìn mà thất kinh, lúc đầu ông ta còn nghi ngờ đó là Mạnh Thần Thông, nhưng nhìn kỹ lại thì chẳng giống một ông già ngoài sáu mươi tuổi, thán nhủ: “Ở đâu ra một kẻ có võ công cao cường thế này, không ngờ ngoài Mạnh Thần Thông lại xuất hiện một nhân vật lợi hại đến thế!” thế rồi lớn giọng kêu: “Đường Hiểu Lan ở Thiên Sơn mong lấy võ kết bạn, nếu các hạ đã đến đây, sao không dừng lại để đôi bên cùng trao dồi võ học?” Kim Thế Di nào dám đáp, kéo Lịch Thắng Nam chạy nhanh hơn. Đường Hiểu Lan nhíu mày, quát: “Nếu các hạ không ngừng bước, xin thứ Đường mỗ vô lễ!” rồi vung tay ra, ba cây Thiên Sơn thần mãng xé gió bay tới! Đường Hiểu Lan là Thái sơn bắc đẩu của võ lâm, ông ta đến đâu cũng được người ta tôn trọng, thế nhưng Kim Thế Di lại không thèm trả lời, ông ta đâu biết rằng chàng không dám đáp, chỉ tưởng Kim Thế Di coi thường nên mới bắn ra ba cây Thiên Sơn thần mãng! Thiên Sơn thần mãng là loại ám khí lợi hại nhất trong thiên hạ, lại thêm do đệ nhất cao thủ phóng ra, Kim Thế Di nghe kinh xé gió thì không khỏi lo lắng, thế rồi thi triển công phu Đạn chỉ thần công đã học được trong bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, bắn hai cây thần mãng bật ra. Nhưng cũng chỉ bắn được hai cây, cây thứ ba đã bắn vào bối tâm của Lịch Thắng

Nam, chỉ nghe bốp một tiếng, Lịch Thắng Nam bật lên tựa như trái bóng da rồi rơi xuống cách đó năm sáu trượng. Chỗ nàng vừa mới chạy qua có hai vật phát sáng, trông giống như mũi tên. Kim Thế Di thở phào, vội vàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh Yến tử tam sao thủy, kéo Lịch Thắng Nam đứng dậy, sau ba lần trôi hụp thì đã vọt ra đến nửa dặm.

Té ra với công lực của Lịch Thắng Nam thì không thể nào chống đỡ nổi Thiên Sơn thần mãng của Đường Hiểu Lan, may mà nàng có cầm cây Tài vân kiếm, Đường Hiểu Lan đứng cách nàng rất xa, khi Thiên Sơn thần mãng bắn tới thì đã hết đà, trong khoảnh khắc nguy ngập, nàng lia thanh kiếm chặt gãy cây Thiên Sơn thần mãng ấy. Nhưng dù như thế nàng vẫn bị một nguồn lực đạo cương mãnh đánh bật bay lên, rồi nàng lại lộn hai vòng trên không trung mới có thể hóa giải được lực tác động vào người.

Lịch Thắng Nam hoảng sợ đến nỗi hồn bay phách tán, Đường Hiểu Lan cũng thán thất kinh, Lịch Thắng Nam chỉ nhờ cây kiếm mà chặt gãy Thiên Sơn thần mãng của ông ta, còn Kim Thế Di thì dùng Đạn chỉ thần công búng hai cây thần mãng! Kim Thế Di vì né tránh Đường Hiểu Lan cho nên sau khi xuất hiện thì chỉ dùng những võ công học được trong bí kíp của Kiều Bắc Minh, chàng chẳng hề lộ một chút công phu của bốn môn, dù Đường Hiểu Lan kiến thức sâu rộng nhưng lúc này cũng chẳng biết chàng là ai.

Phùng Anh đã bắt được Thích Đạo An và Qui Tàng Tử, bà ta toan đuổi theo nhưng Đường Hiểu Lan đã ngăn lại, nói: “Té ra là hai gã này. Chúng ta cứ hỏi bọn chúng. Võ công của tên lúc nãy chẳng kém gì chúng ta, lúc này đuổi theo chỉ e chẳng kịp nữa”. Đường Hiểu Lan cứ tưởng rằng Thích Đạo An, Qui Tàng Tử cùng một phe với Kim Thế Di, nào ngờ hoàn toàn đã sai. Ngay lúc này, chợt nghe tiếng bước chân từ xa vọng tới, Đường Kinh Thiên cầm cây Du long kiếm định bước ra chặn kẻ địch, Đường Hiểu Lan đã ngăn: “Khoan đã, hình như là người bốn phái!” thế rồi dùng công phu Truyền âm nhập mật của bốn môn hú dài một tiếng, chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên đã nghe Lý Tâm Mai và Chung Triển kêu: “Sư phụ!” “Dượng” té ra hai người này đã nghe tiếng xé gió của Thiên Sơn thần mãng nên chạy tới. Lại nói Kim Thế Di kéo Lịch Thắng Nam chạy được mấy dặm, nghe ở phía sau không có người đuổi theo thì Lịch Thắng Nam mới yên dạ chậm bước. Ngay lúc này, chợt nghe Kim Thế Di bật cười, Lịch Thắng Nam trách: “Muội vừa gặp nguy, Du long kiếm đã bị người ta lấy lại, còn huynh thì cười!” Kim Thế Di nói: “Muội hãy nhìn lại mình”. Lúc này trời còn sớm, bên đường có dòng suối nhỏ, Lịch Thắng Nam soi mình xuống dòng suối, nàng kêu ối chao một tiếng rồi lấy tay vuốt

tóc mình lại, nghiêng rằng nói: “Hay lắm, rồi sẽ có một ngày ta sẽ cắt đầu Đường Hiểu Lan nhà ngươi!” số là khi Lịch Thắng Nam dùng Tài vân kiếm chống đỡ Thiên Sơn thần mãng, vì dùng lực quá mạnh, tuy Thiên Sơn thần mãng đã bị chặt gãy, nhưng khi rút kiếm về thì nàng đã bị cắt quá nửa tóc trên đầu, trở nên nam chẳng giống như nam, nữ chẳng giống nữ. Lúc này vì đang chạy gấp nên nàng và Kim Thế Di không nhận ra.

Kim Thế Di nói: “Là bảo kiếm của muội đã tự cắt, sao muội lại trách Đường Hiểu Lan? Theo huynh thấy, Đường Kinh Thiên lấy lại Du long kiếm cũng là chuyện tốt, nếu cha mẹ của y ra mặt, muội chạy làm sao thoát?” Lịch Thắng Nam nói: “Chả lẽ muội sợ vợ chồng Đường Hiểu Lan? Hừ, muội thấy huynh chỉ vì Lý Tâm Mai, dù Đường Hiểu Lan có muốn giết muội, huynh cũng không chịu ra mặt!” Kim Thế Di mỉm cười: “Muội nghĩ huynh như thế sao?” Lịch Thắng Nam chỉ vì giận nên mới nói thế, nhưng lúc này thì hối hận. Lúc này nàng vừa mới bị Phùng Anh chế phục, nếu Kim Thế Di không ra tay thì nàng làm sao thoát khỏi bà ta.

Kim Thế Di nghiêm mặt nói: “Nếu muội cứ làm càn nữa, huynh sẽ mặc kệ. Huynh không muốn muội đối đầu với phái Thiên Sơn, vả lại huynh cũng không phải là đối thủ của Đường Hiểu Lan”. Rồi chàng đưa hai ngón tay ra cho nàng xem, hai đầu ngón tay đã bầm đen, đó là lúc này chàng dùng công phu Đạn chỉ thần công búng vào hai cây Thiên Sơn thần mãng cho nên mới bị thương. Lịch Thắng Nam nói: “Được, chúng ta gác chuyện phái Thiên Sơn sang một bên, giết Mạnh Thần Thông xong sẽ tính tiếp, lúc đó dù muội có đối đầu với Đường Hiểu Lan cũng không cần huynh giúp, huynh có yên tâm chưa? Huynh có đau không?” nàng vừa nói vừa bôi thuốc cho Kim Thế Di, rồi lại thổi nhẹ lên ngón tay của chàng, bộ dạng nàng rất dịu dàng khiến Kim Thế Di dù muốn trách cũng không mở miệng được. Lịch Thắng Nam lấy cái khăn bằng tơ, buộc tóc lại.

Hai người tiếp tục lên đường, đến tối thì đến một ngôi thành lớn, Lịch Thắng Nam nói: “Đây là đâu?” Kim Thế Di nói: “Đây là huyện thành Định Hưng, cách Bắc Kinh còn ba bốn ngày đường”. Đang nói thì chợt nghe tiếng ngựa lộc cộc vang lên, có hai thớt ngựa ở phía sau phóng tới.

Trên lưng ngựa là một ông già, thuật cỡi ngựa của ông già này rất giỏi, chỉ nghe tiếng roi ngựa vang lên, hai thớt ngựa đã lướt qua bên mình Kim Thế Di! Kim Thế Di chợt khựng lại, Lịch Thắng Nam nói: “Thế Di, huynh có nhận ra hai người này không?” Kim Thế Di nói: “Đừng lên tiếng, hãy nghe họ nói chuyện!” hai thớt ngựa đã phóng ra đến mười mấy trượng, nhưng hai người Kim, Lịch rất thính tai, nghe câu được câu mất, một người nói: “Đêm nay chúng ta sẽ ở lại Định Hưng”.

Một người nói: “Còn Vân đại ca ở trong thành nữa! Đêm nay chúng ta đi thêm một đoạn để đến thăm y”. Người kia cười ha hả: “Đúng thế, Vân nhị ca cũng giống như chúng ta, cũng đã nhận được...” nhưng lúc này thì không nghe được họ nói gì nữa. Lịch Thắng Nam nói: “Những lời này có nghĩa gì? Chắc là hai lão già nghèo tiếc tiền không muốn ở khách sạn, nhớ đến một người bằng hữu ở đây cho nên đến nhà y tá túc”. Kim Thế Di nói: “Muội đã quá coi thường người ta, muội có biết hai ông già này là ai không?” Lịch Thắng Nam nói: “Muội biết thì đâu cần hỏi huynh?” nàng vốn có ý nói đùa, dự cho Kim Thế Di nói ra. Quả nhiên Kim Thế Di cười rằng: “Hai ông già ấy trông nhà quê nhưng rộng rãi hơn muội nhiều. Một người là Liễu trang chủ của Tam Liễu trang ở Sơn Đông, gia tài lên đến bách vạn, nhưng rất ít người biết ông ta là một cao thủ võ lâm”. Lịch Thắng Nam nói: “Ồ, có phải huynh muốn nói đến Liễu Tam Xuân không?” Kim Thế Di nói: “Ba năm trước, có lẽ muội vẫn không phải là đối thủ của ông ta”. Lịch Thắng Nam nói: “Làm sao huynh biết?” Kim Thế Di nói: “Khi mới ở Xà đảo đến Trung Nguyên, huynh rất thích tìm những người có tiếng tăm trong võ lâm trêu chọc họ cho nên biết rất nhiều”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Lúc đó người trong thiên hạ gọi huynh là Độc thủ phong cái, có đúng không?” Kim Thế Di nói: Huynh cũng đã tìm đến Liễu Tam Xuân, ông ta không dám tử thí, đến tối thì huynh đánh cắp bạc của ông ta, ông ta là kẻ ham tài như mạng, buộc động thủ với huynh, đến chiều thứ bảy thì tát ông ta một bạt tai, phun một bãi nước bọt. Huynh thấy ông ta có thể chống đỡ được bảy chiêu, vốn là đánh cắp châu báu trị giá đến mười vạn nhưng kết quả chỉ lấy vài nén vàng một thôi”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Nếu thế, ông ta chịu một cái tát và một bãi nước bọt của huynh cũng đáng. Còn ông già kia là nhân vật nào?” Kim Thế Di nói: “Ông già kia gọi Vạn Ứng Đang, vì ông ta có bộ mặt ngựa trông quái dị, cho nên người ta gọi ông ta là Vạn Vô Thường. Ông ta là chưởng môn nhân của Hắc hổ quyền, ngày nọ huynh đến nơi khiêu chiến, võ công của người này giỏi hơn Liễu Tam Xuân, huynh phải đánh đến chiều thứ hai mươi ba mới thắng được ông ta một chưởng”. Lịch Thắng Nam nói: “Hai người này coi như cũng là cao thủ trên giang hồ, vậy họ đến đây cũng đâu có chuyện gì đặc biệt?” Kim Thế Di ngênh mặt nói: “Hai người này chưa bao giờ lộ mặt trên giang hồ, nhất là Liễu Tam Xuân”. Lịch Thắng Nam nói: “Đã thế thì càng không có gì đặc biệt!” Kim Thế Di nói: “Chính là như thế mới đáng chú ý. Họ đang vội vàng lên đường, mà con đường này lại dẫn đến kinh thành, chắc chắn họ đang đến Bắc Kinh. Tây Môn Mục Dã đang muốn lôi kéo những người đứng ngoài chính phái, nói không chừng họ có liên quan đến Tây Môn Mục Dã. Có lẽ chúng ta sẽ biết được tin tức từ họ”. Lịch Thắng Nam nói: “Huynh nói cũng có lý, nhưng theo muội thấy, bọn người áo

vàng đi theo Tây Môn Mục Dĩ võ công cao cường, còn những người này thì vẫn chưa đủ tư cách đi theo Tây Môn Mục Dĩ”. Kim Thế Di nói: “Lúc nãy họ nói đến ‘Vân nhị ca’, đó chắc là Vân Trung Hiện, kẻ đang sống tại cửa đông Gia Hưng, người này là chủ môn của du long đao, đây cũng là kẻ giàu có, nhưng lại có tiếng trọng nghĩa khinh tài”. Lịch Thắng Nam nói: “Vậy đêm nay chúng ta phải đến nhà họ Vân thăm dò”. Hai người Kim, Lịch tìm một căn khách sạn, ăn cơm tối xong cả hai ngồi xếp bằng tịnh tọa, đến canh hai thì Lịch Thắng Nam mặt cười nói: “Tâm pháp nội công chính tông của phái Thiên Sơn quả nhiên kỳ diệu, so với những thứ trong bí kíp võ công của Kiều tổ sư là một chính một phản, đêm qua muội không ngủ, giờ đây chỉ ngồi xếp bằng đã tọa một lúc thì tinh thần đã khỏe lại”. Kim Thế Di nói: “Đã đến lúc chúng ta lên đường”. Lịch Thắng Nam mở cửa sổ, hai người chui ra, Kim Thế Di chợt nói: “Ôi chao, suýt nữa huynh quên trả tiền phòng”. Rồi lấy ra một nén bạc ném vào bên trong, rồi mới cùng Lịch Thắng Nam phóng lên mái nhà.

Nhà họ Vân nằm ở phía đông thành, cách nội thành không quá mấy dặm, chỉ trong chốc lát hai người đã tới nơi. Nhưng bên trong phòng ốc rất nhiều, trong lúc gấp gáp họ không biết Vân Trung Hiện đang ở đâu. Kim Thế Di đang định tìm nơi có ánh đèn xem thử, chợt nghe có tiếng khóc và tiếng roi đánh, chàng thầm nhủ: “Vân Trung Hiện nổi danh tốt bụng, lẽ nào cũng đánh đập kẻ ăn người ở như bọn tài chủ khác?” hai người phóng tới một căn phòng nhỏ, chỉ thấy có một người đàn bà to béo đang cầm roi da đánh vun vút, mắng một nàng thiếu nữ: “Lão gia thương xót mẹ ngươi chết không có quan tài cho nên mới bỏ mười lạng bạc cho cha ngươi, nếu chẳng phải lão gia vì hành thiện thì đã chẳng cần ngươi. Đêm nay lão gia chỉ muốn ngươi hầu hạ mà ngươi lại khóc kể om sòm”. Thiếu nữ ấy quỳ xuống nói: “Lão ma ma, cầu xin người hãy nói một tiếng cho tôi, từ nhỏ tôi đã được hứa gả cho người khác”. Người đàn bà lại đánh xuống một roi, mắng: “Ngươi quả thật không biết trời cao đất dày, lão gia đã mua ngươi, ngươi đã là người của lão gia, mặc ngươi có hứa gả cho ai hay chưa!” Kim Thế Di nổi giận, thầm nhủ: “Té ra Vân Trung Hiện bỏ ra mười lạng bạc để mua khuê nữ hoàng hoa về hầu hạ cho mình”. Chợt nghe ối chao một tiếng, đầu lưỡi của mụ ác phụ thè ra rồi đổ sầm xuống, té ra Lịch Thắng Nam đã vung một cây thấu cốt đinh vào cổ họng của mụ ta.

Hai người Kim, Lịch đẩy cửa bước vào, nàng thiếu nữ hoảng sợ run rẩy, nói chẳng ra lời, Lịch Thắng Nam nói: “Đừng sợ, cô nương đang sống ở đâu, lát nữa tôi sẽ đưa cô nương về”. Thiếu nữ ấy dập đầu mấy cái rồi mới nói ra nơi mình ở.

Lịch Thắng Nam quay đầu lại cười: “Coi như đêm nay muội đã làm chuyện hiệp nghĩa”. Kim Thế Di nói: “Có người đến”. Bên ngoài có người kêu: “Ngụy ma ma, Ngụy ma ma!” Lịch Thắng Nam bóp mũi, giả giọng của mẹ ác phụ lúc nãy: “Chuyện gì thế?” người kia nói: “Đêm nay lão gia có khách, không cần Hỷ Liên hầu hạ. Bà đừng đánh ả nữa”. Lịch Thắng Nam đợi y bước vào cửa thì tóm lấy y, cười nói: “Bụng dạ của người cũng không xấu lắm”. Người ấy bị nàng tóm lấy đau đến tận xương tủy, vội vàng kêu: “Nữ đại vương tha mạng”. Lịch Thắng Nam cười rằng: “Tha cũng được, chủ nhân của người đang ở đâu?” tên gia đình run bần bật nói: “Ồ Trầm Hương các”. Lịch Thắng Nam quát: “Hồ đồ, ai mà biết Trầm Hương các ở đâu?” tên gia đình nói: “Ồ... ở hướng tây, có một cái hồ, bên cạnh hồ có một căn gác, căn gác đó là...” nói chưa dứt thì đã đổ sầm xuống đất, té ra Lịch Thắng Nam vừa nghe nói đến đây thì đã điểm huyết đạo của y. Lịch Thắng Nam nói: “Cô nương cứ ngồi im ở đây, đợi tôi thu thập xong Vân lão tặc thì sẽ đưa cô nương trở về”. An ủi xong nàng thiếu nữ thì cùng Kim Thế Di đến Trầm Hương các.

Kim Thế Di cười nói: “Huynh vốn chỉ muốn đến thăm dò, giờ đây cùng muội làm hiệp khách. Thắng Nam, muội có mang theo kê minh ngũ cổ phản hồn hương không?” Lịch Thắng Nam cười nói: “Đúng, nhà họ Vân đông người, chúng ta tuy không sợ nhưng hễ động thủ thì bọn người này sẽ quấy nhiễu, muội sẽ đi đánh thuốc mê người nhà của y, còn huynh thì bắt ba lão già này”. Hai người chia nhau hành sự, chỉ trong chốc lát Kim Thế Di đã đến Trầm Hương các, chàng phóng vọt lên mái nhà nhìn xuống bên dưới.

Ba người này tuy là võ lâm cao thủ nhưng kinh công của Kim Thế Di trác tuyệt, bọn họ chẳng thể phát hiện được gì.

Chỉ thấy trong gác có bốn người, ba lão già ngồi ở chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, phía trước là một bình trà thơm, ánh trăng rọi xuống hồ sen, sen trắng đưa hương, cảnh vật rất thanh nhã. Kim Thế Di thầm cười: “Vân lão tặc thật biết hưởng thụ”. Có một hán tử đứng bên cạnh Vân Trung Hiện, trông bộ dạng y có lẽ là quản gia, vừa bước vào không lâu, bầm rằng: “Lần này được huyện thái gia sai nha dịch giúp đỡ, đã thu được nợ, Đồng Thiện Đường trong huyện mời sư phụ khuyên một chút tiền”. Quản gia này cũng là đồ đệ của y, sau khi y đếm tiền xong thì đến báo cáo.

Vân Trung Hiện nhấp một ngụm trà, cười nói: “Chuyện này phải nên làm, chỉ khuyên năm trăm lượng mà thôi. Ngày mai người cứ đem đi, bảo bọn chúng lấy danh nghĩa của ta phát cho người nghèo, người phải kiểm soát cho ta đừng để bọn chúng táy máy”. Liễu Tam Xuân cười ha hả: “Vân nhị ca đúng là người nhân

hậu”. Vạn Ứng Đang nói: “Vân nhị ca nhờ huyện thái gia thúc nợ, con nợ không thể oán trách ông ta. Ông ta chỉ bỏ ra một số tiền nhỏ thì đã có nhiều người cảm kích. Liễu đại ca, tôi thấy huynh phải học hỏi theo”. Vân Trung Hiện cười ha hả: “Hai người nói như thế ta cứ tưởng là đã dùng tiền mua danh dự, giả mạo làm thiện”. Vạn Ứng Đang vội vàng nói: “Vân huynh đừng đa tâm, tôi đang bội phục Vân huynh, nghe nói những kẻ tự xưng hiệp nghĩa cũng coi Vân huynh là đồng đạo, hà hà!” Vân Trung Hiện vuốt râu cười: “Đôi bên đều biết nhau, có gì đáng cười? Nói thực, nếu chẳng phải ta qua lại với đám người ấy, có lẽ Tư Không đại nhân cũng không mời ta”. Liễu Tam Xuân nói: “Té ra Vân huynh cũng nhận được thiệp mời, chừng nào thì lên đường? Ông ta đang muốn hỏi hai vị, hai vị thấy có nên đi hay không?” Liễu Tam Xuân nói: “Sao lại không đi?” Vân Trung Hiện nói: “Chúng ta đều là những người có gia sản, nếu đi thì dắt tội anh hùng hào kiệt trên giang hồ, nhưng nếu không đi thì có lỗi với Tư Không đại nhân, e rằng sẽ rước họa. Tiến thoái lưỡng nan, biết làm thế nào đây?” Vạn Ứng Đang cười ha hả: “E rằng lần này Vân huynh đã quá cẩn thận, sau này coi chừng hối hận không kịp!” Vân Trung Hiện nói: “Vây mong Vạn huynh chỉ giáo!” Vạn Ứng Đang nói: “Lần này hoàng thượng hạ quyết tâm bắt tất cả những anh hùng hào kiệt dám chống lại triều đình, Tư Không đại nhân mời chúng ta vào kinh chính là muốn chúng ta giúp sức...” Vân Trung Hiện không để ý nói xong thì đã cướp lời: “Không giấu gì hai lão ca, tôi đã bỏ tập võ nhiều năm nay!” Vạn Ứng Đang nói: “Vân nhị ca cần gì phải khiêm tốn, ai cũng biết du long đao của đại ca là nhất tuyệt trong võ lâm. Hơn nữa, đại nội cao thủ nhiều như mây, cũng chưa chắc cần mấy lão già chúng ta liều mạng. Có lẽ cũng như huynh nói, vì chúng ta ít nhiều cũng biết những nhân vật tự xưng chính phái cho nên Tư Không đại nhân mới mời chúng ta để khỏi có người lôi kéo. Nếu chúng ta không đi thì Tư Không đại nhân sẽ nghi ngờ”. Vân Trung Hiện nói: “Tin tức của hai vị mau mắn thật, lần này huynh thấy Tây Môn Mục Dã có thể quét sạch được các môn phái hay không?” Vạn Ứng Đang nói: “Tây Môn Mục Dã xuống núi rất bí mật, Vân huynh đã biết có thể nói tin tức cũng rất mau lẹ. Nhưng có một việc Vân huynh còn chưa biết, nửa tháng trước Tây Môn Mục Dã nhân lúc các phái tụ tập ở Mang Sơn đã tấn công các danh môn chính phái, số bị tử thương và bắt sống không thể tính xuể, chính vì tôi và Liễu đại ca biết tin này cho nên mới vội vàng lên kinh”. Liễu Tam Xuân nói: “Chắc là Tư Không đại nhân mời chúng ta vì sợ một mình Tây Môn Mục Dã chiếm hết công lai. Tây Môn Mục Dã rất ác độc, chúng ta dựa vào Tư Không đại nhân sẽ tốt hơn nhiều”. Vạn Ứng Đang nói: “Cho nên nếu Vân nhị ca cứ an thân thủ phận thì chỉ e chưa bị người chính phái trả thù thì đã rơi vào tay Tây Môn Mục Dã!” Kim Thế Di

nghe đến đây thì đã hiểu được bảy tám phần, ngay lúc này chợt nghe Vân Trung Hiện kêu ồ một tiếng, đứng dậy.

Chính là:

A dua thời thế khó thành sự, họa phúc vô môn tự rước vào.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -